

Arrest

nr. 166.875 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende op 22 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker diende op 19 november 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 11 januari 2011 wordt de in punt 1.2 vermelde aanvraag gegrond bevonden en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister "tijdelijk verblijf", die verlengd werd op 13 maart 2012 en 14 mei 2013.

1.5. Op 30 april 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf, die op 31 juli 2014 werd ingetrokken.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 oktober 2014 wederom een beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker stelde tegen deze beslissingen op 30 november 2014 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV X / V.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 19 april 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 20 april 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: O.(...)

voornaam: D.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 31/10/2014

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 31/10/2014

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling

en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Georgië

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 31/10/2014

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.8. Op 25 april 2016 diende verzoeker een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, met name de versnelde behandeling van de op 30 november 2014 ingeleide vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf. Door toedoen van 's Raads arrest van 27 april 2016 werd de tenuitvoerlegging van de in punt 1.6 vermelde beslissing geschorst (RvV 27 april 2016, nr. 166 608).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

« Aux termes de l'article 39/82 §1er « Lorsqu'un acte d'une autorité administrative est susceptible d'annulation en vertu de l'article 39/2, le Conseil est seul compétent pour ordonner la suspension de son exécution. La suspension est ordonnée, les parties entendues ou dûment convoquées, par décision motivée du président de la chambre saisie ou du juge au contentieux des étrangers qui désigne à cette fin. En cas d'extrême urgence, la suspension peut être ordonnée à titre provisoire sans que les parties ou certaines d'entre elles aient été entendues »

Aux termes de l'article 39/57§1er, alinéa 3 : « ...Ce délai est réduit à dix jours lorsque ce recours est introduit par un étranger qui se trouve, au moment de la notification de la décision, dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou qui est mis à la disposition du gouvernement contre une première décision de non prise en considération. Ce délai est réduit à cinq jours dès une deuxième décision de non prise en considération.

La demande visée à l'article 39/82, S 4, alinéa 2, est introduite, par requête, dans les dix jours suivant la notification de la décision contre laquelle elle est dirigée... »

La demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/2, Si®", alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980/ vise-à empêcher que la suspension ordinaire, et à fortiori, l'annulation perdent leur effectivité. (CE 13 août 1991, n° 37.530)

Afin de satisfaire à cette condition, des faits et des éléments doivent être invoqués, démontrant directement que, pour avoir un effet utile, la suspension demandée doit être immédiatement ordonnée.

En l'espèce, le requérant justifie le recours à l'extrême urgence de la manière suivante :

- *L'acte querellé lui a été notifié le 20 avril 2016 ;*
- *la présente demande est introduite avec toute la diligence et la célérité requises ;*

En outre, il peut être tenu pour acquis que le recours à la procédure ordinaire ne permettra pas de mettre fin dans un délai utile au préjudice que provoque le maintien de l'acte attaqué ;

- *En outre, le requérant est privé de liberté et maintenu en vue de son expulsion vers la Géorgie qui peut avoir lieu chaque jour ;*

L'extrême urgence de la suspension est clairement établie, c'est-à-dire qu'elle est manifeste et à première vue incontestable.

La décision de quitter le territoire accompagnée de la décision de reconduite dans un lieu

déterminé situé à la frontière, ne comportent aucune date de transfert mais il est néanmoins précisé que « Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'OE afin de demander sa reprise en ééorgie... »

Le péril est imminent.

Il est évident qu'une procédure de suspension ordinaire ne permettrait pas de prévenir efficacement la réalisation du préjudice grave allégué ; l'éloignement vers la Géorgie.

En conséquence, en agissant dans le délai fixé par l'article 39/57, 61er, dernier alinéa, de la loi du 15/12/1980, tel que modifié par l'article 4 de la loi du 10 avril 2014 portant des dispositions diverses concernant la procédure devant le Conseil du contentieux des Etrangers et devant le Conseil d'Etat, Monsieur O.(...) fait preuve de toute la diligence requise pour mouvoir la présente procédure de suspension par la voie de l'extrême urgence.»

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 april 2016 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel onder meer het volgende:

« (...)

En effet, en l'espèce, la partie adverse n'a nullement tenu compte de la situation concrète du requérant, Ainsi, comme énoncé précédemment, Monsieur O.(...) a introduit, le 29 novembre 2014, un recours devant Votre Conseil à rencontre de la décision de rejet de prolongation du CIRE prise le 3 octobre 2014; ce recours est toujours pendant à l'heure actuelle.

De plus, Monsieur O.(...) vit chez son beau-frère qui le prend totalement en charge.

Monsieur O.(...) est sans cesse suivi sur le plan médical.

(...)

Ainsi, la partie adverse laisse supposer que le requérant a introduit une demande basée sur l'article 9 ter de la loi du 15/12/1980 et que celle-ci a été refusée ; le médecin conseil de l'OE ayant conclu à une non violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Séorgie.

Ce faisant, la partie adverse fait un raccourci extrêmement rapide de la situation de Monsieur O.(...) et omet à dessein de même de prendre en compte que ladite demande 9 ter avait été déclarée fondée en date du 11 janvier 2011, Le requérant a donc été mis en possession d'un CIRE valable du 23 février 2011 jusqu'au 2 février 2012, prorogé en dates des 13 mars 2012 et 14 mai 2013.

Une décision de rejet avait été prise en date du 30 avril 2014 et avait été notifiée en date du 27 mai 2014, Cette décision avait fait l'objet d'un précédent recours devant Votre Conseil en date du 25 juin 2014,

La partie défenderesse avait alors décidé de retirer la décision et Votre Conseil a rendu une ordonnance en date du 19 août 2014 précisant que le recours était devenu sans objets

Suite a cela, l'office des Etrangers a pris une nouvelle décision de rejet de prolongation du CIRE, décision motivée de façon similaire.

Cette nouvelle décision date du 3 octobre 2014 et a fait l'objet d'un recours en date du 29 novembre 2014 lequel est toujours pendant devant Votre Conseil.

La motivation de la partie adverse reprise dans l'acte querellé donne à penser qu'il s'agit d'une demande 9 ter tout à fait anodine ; or, tel n'est pas le cas en l'espèce. »

In een tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt :

“(…) au vu de ses problèmes de santé, tout éloignement vers la Géorgie pour autant que cela soit possible, quod non, comporterait un risque majeur car Monsieur O.(…) n'aurait pas la possibilité d'être soigné par manque de soins et de structure appropriée et n'aurait pas non plus la possibilité d'accéder au traitement, étant de surcroît yezidi.

Par le passé, il a été victime de discriminations ; raison pour laquelle d'ailleurs cette scoliose n'a jamais été traitée de manière correcte en Géorgie.

(…)

par ailleurs, ii n'est nullement exclu qu'en cas de retour en Géorgie, Monsieur ne sait pas soumis à un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

La partie adverse n'a nullement examiné cette éventualité et n'a pas correctement évalué la situation de Monsieur O.(…).

Or, il est de jurisprudence constante que l'Office des Etrangers ne peut faire l'économie d'un examen approfondi du risque au regard de l'article 3 de la CEDH avant un éloignement vers le pays d'origine.

(…) »

3.3.2.2. Beide middelonderdelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van een zieke vreemdeling meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het EHRM immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het EHRM in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland*

(ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

3.3.2.5. Verzoeker stelt in wezen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel zijn situatie niet correct zou zijn beoordeeld en dat er ernstige risico's verbonden zouden zijn aan zijn terugleiding naar Georgië omwille van zijn medische toestand. In dit verband wijst de Raad op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin wordt vermeld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker op 24 maart 2016 via het OCMW de bevestiging kreeg dat de kosten van zijn afspraak op de afdeling neurochirurgie van het Ziekenhuis van Aalst op 2 mei 2016 ten laste werden genomen (Verzoekschrift, bijlage 3), hetgeen er toch op wijst dat hij wel degelijk *“sans cesse suivi » is “sur le plan médical”*.

3.3.2.6. De verwerende partij tracht in haar nota met opmerkingen de beslissing onder andere als volgt te verantwoorden:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voordat de bestreden beslissing genomen werd, wel degelijk een beslissing werd genomen omtrent de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter Van de vreemdelingenwet. Naar die beslissing werd eveneens verwezen in de bestreden beslissing. Er werd gemotiveerd dat volgens de arts een terugkeer naar Georgië geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

(...)

Waar hij kritiek levert op de medische elementen, dient te worden opgemerkt dat huidige vordering gericht is tegen de bijlage 13septies en dat het betoog m.b.t. de medische situatie niet ontvankelijk is. Hiervoor dient integraal te worden verwezen naar de nota met opmerkingen die opgesteld voor de verwerende partij, gekend onder rolnr; 163.769.

(...)

verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het medisch advies van 2 oktober 2014 gesteld werd dat de chirurgische ingreep die werd voorgesteld in 2010 nooit heeft plaatsgevonden en dat de huidige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Georgië. Er werd tevens gesteld dat verzoeker in staat is om te reizen. In de nota met opmerkingen, gekend onder rolnummer 163.769 werd er reeds uitvoerig gerepliceerd op de kritiek van verzoeker tegen de beslissing 9ter. Hierin werd tevens benadrukt dat verzoeker het element van zijn Yézidi origine nooit had opgeworpen tijdens zijn aanvraag en dat hij derhalve niet aantoonbaar als zou hij gediscrimineerd worden in zijn herkomstland m.b.t. het verkrijgen van de nodige zorgen Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.*

(...)”

3.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van scoliose die onder andere ademhalingsproblemen oplevert.

3.3.2.8. In de bestreden beslissing wordt omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker het volgende gesteld: *“Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend.”* Zoals verzoeker terecht stelt in zijn eerste middel werd deze aanvraag niet 'geweigerd'. In zijn middel wijst verzoeker erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 oktober 2010 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanleiding gaf tot het verstrekken van een tijdelijke verblijfstitel, die tot tweemaal toe werd verlengd. De Raad kan verzoeker bijgevolg bijtreden waar hij stelt dat de beslissing blijk geeft van onzorgvuldigheid. De Raad merkt bovendien op dat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat rekening zou zijn gehouden met de (actuele) gezondheidstoestand van verzoeker bij

het treffen van de verwijderingsmaatregel op 19 april 2016 door te verwijzen naar een beslissing van 3 oktober 2014 om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf op basis van medische redenen.

3.3.2.8. Daarbij komt betreffende de beoordeling van de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM dat de Raad in zijn arrest van 27 april 2016 (RvV 27 april 2016, nr. 166 608) vaststelde dat er bij de beslissing van 3 oktober 2014 sprake is van een onjuiste beoordeling van de arbeidsgeschiktheid van verzoeker, hetgeen een belangrijke invloed heeft op de toegankelijkheid van de vereiste zorgen in Georgië. Bijgevolg kan de verwerende partij niet langer dienstig voorhouden dat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de behandeling *“beschikbaar en toegankelijk is in Georgië”*, zoals zij in haar nota met opmerkingen betoogt.

3.3.2.9. De bestreden beslissing geeft geen blijk van zorgvuldigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM. De aangevoerde middelen lijken in de aangegeven mate gegrond en zijn bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ (...)

L'exécution de la décision querellée obligerait Monsieur O.(...) l'obligerait a rentrer dans un pays avec un système de soins de santé défaillant risquant par la de le soumettre à un risque de traitement inhumain et dégradant.

(...)

Il y a donc lieu de suspendre l'exécution de la décision querellée.”

3.4.2.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

*In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007/ herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/11de kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raai van State, ""zodat het volstaat daar naar te verwijzen" (Gedr. St. Kamer, 2005—2006, nr.2479/001,18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, lbd'. 137) Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoon een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing **

Hij betoogt dat hij in zijn herkomstland niemand meer heeft en dat hij geen toegang heeft tot de nodige zorgen- De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot loutere hypothetische beweringen, die niet onderbouwd worden door enige bewijsstukken. Zoals blijkt uit een bespreking van de middelen werd de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het herkomstland op zorgvuldige wijze onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en worden zijn bevindingen niet weerlegd door verzoeker.

Er is geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden.”

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker hoofdzakelijk verwijst naar de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en het risico op een onmenselijke behandeling gelet op de toestand van de gezondheidszorg in Georgië. Aangezien gebleken is dat er bij het nemen van de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de (actuele) gezondheidstoestand van verzoeker, kan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten.

3.4.2.4. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat *“de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het herkomstland op zorgvuldige wijze (werd) onderzocht door de ambtenaar-geneesheer”*. Een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling maakt een evident nadeel uit zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN